

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18592.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Keyserling

Es troba a Buenos Aires, donant un curs de conferències, l'eminent filòsof alemany i fundador de l'"Escola de Sabiduria" de Darmstadt, Hermann A. Keyserling.

Keyserling és, avui, l'intel·lectual europeu que està de moda i que en les altes especulacions de l'esperit talla el bacallà.

Hereu directe de la glòria de Spengler i de Freud, no poden ésser-nos indiferents les seves idees.

Per un altra raó resulta, en els actuals moments, interessant la figura d'aquest savi, i és per l'avantatjosa opinió que té d'Espanya.

Autor d'un llibre famós—"Europa: anàlisi espectral d'un continent"—que ara acaba d'ésser traduït al castellà, Keyserling, en aquesta obra, exposa idees relativament favorables al nostre país. "Espanya és terra ètica", diu. "Es a Europa—ategeix—la representació de ço substancial". "Espanya encarna els tons fonamentals de la vida". "Espanya ascendeix".

Una mica vagues són aquestes generalitzacions, que el mateix se'ns poden aplicar a nosaltres que als Balcans, a Sèrbia o a Montenegro. Però, menyspreu o desafecte per la cosa jutjada, en elles no n'hi ha gens.

Potser l'expressió de Keyserling no és prou clara, defecte aquest peculiar de tots els metafísics i místics, singularment dels alemanys. Els savis, tots són amics de pontificar, tots empenen un llenguatge cabalístic, el llenguatge de l'oracle i de les sibilles. Ens agradaria saber què vol dir Keyserling quan afirma que Espanya, en qüestió d'ètica, va al davant de l'actual humanitat europea.

En les seves lliçons de Buenos Aires no ha estat el mestre de Darmstadt gaire més explícit i concret.

Hem pogut, no obstant, de les seves abstruses dissertacions, extreure el suc d'alguns principis, amb els quals estem absolutament d'acord.

Keyserling, dintre d'un criteri i d'unes di-

rectives estrictament espiritualistes, professa una filosofia lliure. El seu símbol geomètric és l'angle obert i no el cercle tancat.

L'escola de Darmstadt, que és una mena d'Internacional de la intel·ligència, ho és també de la tolerància. Al seu si estatja mentalitats tan diverses com Tagore, Thomas Mann, Havelock Ellis, i altres.

No s'exigeix cap cosa per a entrar-hi. No es demana més que bona voluntat.

A Darmstadt no hi ha professors i deixebles. No hi ha més que amants del saber i de l'art, però d'una ciència i d'un art humans.

Keyserling voldria substituir el coneixement per la comprensió, per l'emoció. El coneixement no és un acte intel·lectual i objectiu i abstracte, ans un acte vital, integral.

La filosofia ha de treballar amb vistes

a un ideal superior, el de donar-nos l'home de demà, que ha de viure en guerra sens treva amb l'home d'avui.

El veritable savi ha de constituir una molestia constant per al seu temps.

El savi—diuen els xinesos—ha d'ésser com el vent i com el llamp. Ha de tenir la velocitat del vent per avançar a tothom i córrer més que cap altre. I, com el llamp, ha de caure, destructor, damunt les ombres i la niciesia del passat.

ANGEL SAMBLANCAT

Un que ho entén

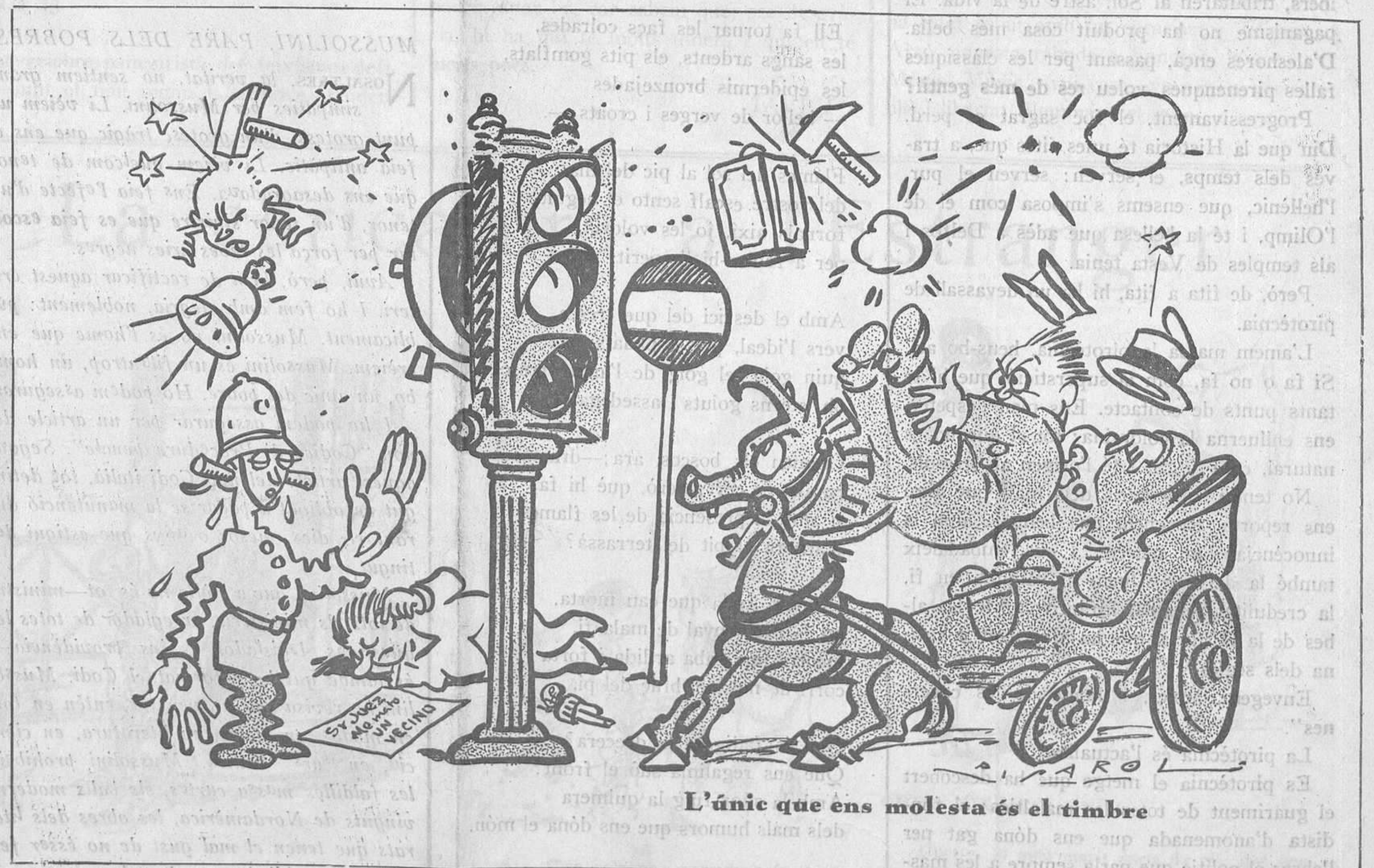
A Niça, des d'abans de la guerra, el general Rambaud i la seva esposa tenien llogat un petit pis per 1.800 francs l'any.

En 1926, l'amo li augmentà el lloguer —segurament per patriotisme— a 3.800 francs. El general es negà a pagar l'augment, l'amo portà l'assumpte als Tribunals, i els Tribunals —també per patriotisme, segurament— condemnaren el general a pagar.

L'altre dia es presentà l'agutzil del jutjat per a executar l'expulsió, i el general, des de dins, li declarà que es negava a obrir la porta. L'agutzil li comunicà que violentaria la porta en presència d'un comissari de policia. El general posà llavors la casa en estat de defensa i construí una sòlida barricada rera la porta. Quan arribaren els inspectors, els digué que si entraven al pis, mataria la seva esposa i després es suicidaria.

Pot tractar-se d'un boig. Però pot tractar-se també d'un militar digne i pobre.

I l'amo? L'amo abusa, a l'empar de la llei.

L'únic que ens molesta és el timbre

Quanta llana!

El doctor Asuero continua fent miracles, com si estéssim al segle xx i no hi hagués Facultats i Acadèmies de Medicina.

El famós doctor donostiarra se n'ha anat ara a Madrid a eixamplar el camp de les seves operacions.

I a la cort, com a San Sebastià, no fa més que tocar el nas als malalts, i ja teniu els paralítics que tiren les crosses i se'n van a casa seva saltant i ballant "seguidilles".

Els prodigis del nou taumaturg són cada dia més "épatants".

Els morts s'aixequen de les tombes, els cecs hi veuen, els geperuts deixen el paquet a terra, i els coixos s'han acabat, si no us sap greu.

Per atraure's el públic babau i impressionable de les dones, ara promet el terrible galè fer-les parir sense dolor.

Potser, del que es tracta, és de fer-les concebre així, ço que naturalment deu de resultar molt més fàcil.

Altres miracles no cal esperar del messies donostiarra, ni de cap messies.

No hi ha miracles. No hi ha messies ni senyors que tinguin gràcies especials i amb una vareta màgica curin el reumatisme, l'hemiplexia, el mal de Pott i altres dolences de la humanitat.

Encara no ens en hem convençut? Ni ens en convencerem mai. No ens convé.

Per això no sabem ara si exclamar: "Quanta llana!" o "Quanta bandarrerria!"

Un discurs alarmant

EN un discurs que acaba de pronunciar a Wood Green el senyor Hocker Lampson, ex-subsecretari d'Estat en el ministeri d'Afers Estrangers, ha declarat que la política actual del Govern MacDonald no és socialista, sinó més aviat conservadora.

"El partit laborista — ha dit — sembla haver-se desempallegat del socialisme, i fins gosaria dir que tindrem noves eleccions generals a Anglaterra l'any 1930.

No sabem què hi ha de cert en tot això. Però sabem una cosa, que ens fa sospitar de l'actuació de MacDonald: Anglaterra també ha tancat les seves portes a Trotski.

Focs d'artifici

No heu observat com decandeix, d'any en any, la bella tradició de la foguera santjoanesca? I en dic bella, perquè no té pas l'arrel, com tal volta podria sospitar-se, en les flames odioses d'un auto de fe, ni exhalava cap fortor de Torquemada. Apar que és, per bé de la seva estètica, reminiscència del culte que els nostres avantpassats, els ibers, tributaren al Sol, aastre de la vida. El paganisme no ha produït cosa més bella. D'aleshores ençà, passant per les clàssiques falles pirenenques, volem res de més gentil?

Progressivament, el foc sagrat es perd. Diu que la Història té unes fites que, a través dels temps, el serveix: serveix el pur, l'hel·lènic, que ensems s'imposa com el de l'Olimp, i té la bellesa que adès a Delfos i als temples de Vesta tenia.

Però, de fita a fita, hi ha un devassall de pirotècnia.

L'amem massa la pirotècnia, heus-ho ací. Si fa o no fa, com la superstició, que hi té tants punts de contacte. Ens plau l'espètec, ens enlluerna la coloraina; tot el que no és natural, com l'esca, i té l'origen als gresols.

No tenim consciència dels mals que això ens reporta. Encenem una bengala amb la innocència d'un marrec, i ens embadaleix també la del veí. Duem al damunt, en fi, la credulitat senzilla, infantívola, de les albes de la Història, que ha afeixugat la rutina dels segles.

Envegem, amics, l'"home de les caver-nes".

La pirotècnia és l'actualitat.

Es pirotècnia el metge que ha descobert el guariment de totes les malalties; el fondista d'anomenada que ens dona gat per llebre; el polític que parla sempre a les masses com el que no els parla mai; el pintor futurista que ha trobat la darrera recepta

artística; l'escriptor més sincer i el músic més inspirat; ho és el "castigador" i la gallinaire... Tenen raó: no hi ha futur, si hom no tracta d'"épatar"!

La foguera clàssica es perd, poc a poquet. Ens sabrà molt greu? Temps ha que a ciutat degué perdre's sa primitiva puresa amb la invasió del "sommier" envilit... El foc sagrat fugí amatent, i és inútil que li hi cerqueu ara.

Revetlla de Sant Joan... roents nits estiuencques amarades de la novella "tradicció" de la bengala i l'igni castell!... No esguardem l'agonitzant foguerol. Admirem l'artificiosa serpent de llum i la bàrbara ramor; mengem coca i traguem garnatxa... Després, desgranarem aquell "arc-en-ciel" nocturn que enlluernarà la tórtora...

J. AYMA MAYOL.

Elogi de la calor

De matinet, el cel se'ns obre, tot ell roent del sol d'estiu, i viu la cuca i viu el pobre, al dolç amor del gran caliu.

Ell fa tornar les façs colrades, les sangs ardents, els pits gomflats, les epidermis bronzejades — bellor de verges i croats —.

Flames del sol al pic del dia, del vostre escalf sento el neguit; fornals així, jo les voldria, per a reblar-hi l'esperit.

Amb el desfici del que tresca, vers l'ideal, pels espadats, quin goig, el goig de l'aigua fresca oh, eterns goluts i assedegats!...

Cremen els boscos, ara; —drames rurals, és cert; però, què hi fa, si amb la presència de les flames s'arborà el pit del terrassà?

Primera fulla que cau morta, no és pas senyal de mala fi, mentre una saba ardidada i forta corri de nou pel braç del pi.

Que és fadigosa la dreuera? Que ens regalima suò el front? Amb la suor fuig la quimera dels mals humors que ens dona el món.

Cerca el poeta, en aquesta hora, l'auster redós, la soledat;

— oh, santa mandra creadora, que el pensament fa tornà alat! —

L'hora de calda és decisiva per als grans salts de vida o mort: suc al raïm, carn a l'oliva i força al puny i al seny i al cor.

El bes d'estiu torna madura la bona grana i els fruits sans; i ell ens apropa a la Natura amb la innocència dels infants.

Pit endavant, nua la cama, guiats pel Sol, i a fer camí... Roses de foc, clavells de flama, perfumaran nostre destí.

FORLIFE.

Concurs de bellesa canina

EN les diverses manifestacions de caràcter festiu que es van celebrant a l'Exposició, no hi podia mancar una exposició canina que resultés d'un relleu extraordinari i d'un interès gran per la nombrosa família que compon una reunió de gossos, degudament abillats per tal de causar l'admiració de les persones concurrents al programa caní.

Arrenglerats, talment com un batalló de soldats disposats a emprendre pràctiques de disciplina, aquells inofensius animals, pacients com els qui més, aguardaven les mirades minucioses i exigents dels visitants que empraven elogis o censures damunt les espatlles de l'afortunat o malaurat gosset.

Nosaltres, en aquell moment, els envejàrem. De bona gana hauríem canviat la nostra humil persona per la d'un "Dick" de flamant pell i collar de punxes. Altrament no podíem amagar la nostra admiració i fervent cobejança que un insignificant animal domèstic es popularitzés amb tanta singularitat i rapidesa com tot un literat o artista d'elevats horitzons.

Emperò, som tanmateix, uns egoistes. Perquè no volem donar uns instants de plaer a l'animal que amb llurs propis prestigis naturals, s'ha improvisat un esdevenidor esplendorós que molts homes no poden gaudir per la repulsió dels seus actes, per la perversitat de ses accions?

I què té a veure que l'animal, faltat d'instint, sigui aliè a les recompenses atorgades per llur bellesa, a medalles i diplomes que inconscientment brillen damunt seu per uns moments? Es que el seu propietari no en gaudeix d'aquests beneficis? Pel cas, és igual...

Realment, ens vàrem trobar petits, insignificants, ridículs, al costat dels personatges canins.

Sortirem del recinte verament impressionats i capficats, per les vicissituds d'ordre giratori que la vida comporta.

Dies després llegírem, a la Premsa, els agraciats per les recompenses que a la Plaça de la Font Màgica de Montjuïc es distribuïren als gossos que n'eren mereixedors. Heu-vos ací dos retrats que a continuació reproduïrem, de las característiques extrems de la particularitat estètica d'ambdues beutats canines:

El gos "Tip" de raça maltesa, fill de "Pitxilitxi" i de "Risnu", de 6 quilograms de pes, de color biscuit clar, propietat de Na Palmira Augusta, premiat a l'Exposició, etc.

El bulldog anglès "Cloverley Barabbas", atigrat fosc amb taques blanques, fill de "Cleverley Beau" i de "Cleverley Busoldy", propietat de la senyora Ketty Galactionoff, premiat, etc...

Aquests noms sonen a il·lustres. Almenys vénen de Comtats i Regnes antics... i pensar que hi ha moltes criatures humanes que desconeixen llurs pares i estan condemnats a viure al carrer i a morir de fam!...

Joan VALLESPINOS.

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

INTENCIONS

MUSSOLINI, PARE DELS POBRES.

NOSALTRES, la veritat, no sentíem grans simpaties per Mussolini. Li vàiem un punt grotesc, d'un grotesc tràgic que ens el feia antipàtic. Li vàiem quelcom de tenor que ens desagradava. Ens feia l'efecte d'un tenor, d'un tenor sinistre que es feia escoltar per força les seves àries negres.

Avui, però, hem de rectificar aquest criteri. I ho fem amb alegria, noblement: públicament. Mussolini no és l'home que ens creïem. Mussolini és un fil·lèntrop, un home bo, un amic del pobre. Ho podem assegurar.

I ho podem assegurar per un article del nou "Codice di Procedura penale". Segons aquest article del nou Codi italià, tot detingut ve obligat a pagar-se la manutenció durant els dies, mesos o anys que estigui detingut.

Mussolini, que a Itàlia ho és tot—ministre de tots els ministeris, arreglador de totes les qüestions, legislador i fins providència—, és també qui ha reformat el Codi. Mussolini ho revisa tot, ho veu tot, entén en tot: en modes, en teatre, en literatura, en ciència, en "ars" bèlica. Mussolini prohibeix les faldilles massa curtes, els balls moderns vinguts de Nordamèrica, les obres dels literats que tenen el mal gust de no ésser feixistes. I prohibeix que els pobres vagin a la presó.

Perquè no altra cosa significa aquesta obligació de què el detingut haurà de pagar-se la manutenció durant el temps que estigui detingut. No sabem si pagarà també lloguer de la cella.

El "Travasso delle Idee" publica, amb aquest motiu, una caricatura molt aguda i graciosa. Uns magistrats en funcions. Un acusat. I a aquest li pregunta el president de sala:

—Acusat: teniu prou diners per tal que jo pugui condemnar-vos a sis mesos de presó?

I l'acusat és pobre, va mal vestit. Tenim una plena, una absoluta confiança en el Tribunal: l'acusat, com que va mal vestit, com que és pobre, serà absolt.

fet al Codi Penal italià, els rics deuen tremolar. Potser algun malpensat dirà que en

Amb aquesta reforma que Mussolini ha això no hi ha cap mena de generositat, cap mena de filantropia i digui que Mussolini no ho ha fet per filantropia, per bondat, per noble desig d'afavorir els pobres. Però més que les causes, ens interessin, avui, els efectes. I els efectes són els següents: amb aquesta reforma del Codi, a Itàlia, els pobres mai més aniran a la presó. No podran, no tindran diners per anar-hi.

LLUIS CAPDEVILA

Trotzki i els laboristas britanics

RECORDO que un article meu, escrit fa unes setmanes i pocs dies després de pujar els laboristes al poder, em feia eco de la notícia tramesa per les Agències franceses, segons la qual el govern de MacDonald estava disposat a obrir les portes d'Anglaterra a l'il·lustre exiliat rus, Trotzki. En aquella ocasió, i confiats en l'autenticitat d'una informació que publicà tota la premsa, no creiem amagar la nostra satisfacció per aquesta primera mesura de MacDonald.

Aquests dies, però, el govern de Londres ha manifestat a la Cambra dels Comuns que no estava disposat a concedir el dret d'asil a Trotzki, la qual cosa o vol dir que la informació que nosaltres vàrem comentar a primers de juny era completament falsa, o que, en un mes, s'han produït esdeveniments diplomàtics, entre Londres i Moscou, susceptibles de fer canviar d'actitud el govern laborista.

No creiem justificades les invectives d'alguns diaris contra MacDonald, per aquest incident. Cal tenir en compte que en el gran programa polític del líder laborista figura el restabliment de les relacions diplomàtiques amb els Soviets i que aquest punt del pla internacional dels laboristes té, innegablement, una transcendència cabdal per al problema de la pau europea.

Cal remarcar, a més a més, que Trotzki, ha estat expulsat de Rússia pel govern de Stalin i que, per tant, fóra molt possible que Moscou, en negociacions diplomàtiques amb Londres, hagués fet serioses objeccions a l'entrada de Trotzki al territori anglès.

Que la negativa laborista a la petició d'hospitalitat formulada per Trotzki ha contrariat la gran majoria de l'opinió democràtica d'Europa és, evidentment, molt possible. Però no per això ens sentim disposats a combatre el govern laborista, el qual, com molts comentaristes semblen oblidar lleugerament, no compta amb la independència política que proporciona una majoria parlamentària i, en la pràctica, xoca cada moment, amb els paranyes dels conservadors vençuts i amb les intrigues maquiavèliques de Lloyd George, manipulador dels vots preciosos del partit liberal.

DOMENEC DE BELLMUNT

Correu de l'Estranger

ELS ESTATS UNITS D'EUROPA

HOM parla, aquests dies, d'un gran projecte de Briand, projecte consistent en assentar les bases d'un ample federalisme europeu.

El nom de l'autor fa, certament, sospitosos el projecte, fa tèmper que, sota una retòrica de pacifisme i llibertat, no hi hagi més que la defensa d'uns interessos nacionalistes i adhoc imperialistes.

De totes maneres, aquesta idea és, sense cap dubte, excellent. I, a més a més, no és original del senyor Briand, ja que s'han formulat anteriorment diversos projectes d'aquesta naturalesa, més o menys utòpics.

Una federació econòmica seria, és clar, més fàcil que una federació política. Per aquest motiu seria tal volta prematura la convocatòria d'una conferència que, inspirant-se en l'arquitectura de Ginebra, tractés ja de constituir un super-Estat europeu.

Nosaltres creiem més oportú lligar de primer tots els esforços per a la liquidació dels afers de la gran guerra entre les principals nacions. I això és precisament el que es tracta de resoldre amb el pla Young i amb la conferència de les reparacions que s'ha de reunir molt en breu.

L'ETERNA QUESTIO DELS DEUTES

AQUESTA qüestió ha arribat a un punt extremadament crític. Els Estats Units volen cobrar, França, en canvi, allegant raons sentimentals, no voldria pagar. I si paga, serà tan sols davant la temença de veure completament enfonsat el seu crèdit.

S'ha parlat tant de la gasiveria dels Estats Units, que molta gent, a priori, sense estudiar a fons la qüestió, es decanta a donar la raó a França.

I digui's el que es vulgui, la raó no la té. Els Estats Units, en efecte, han fet ja a França una reducció del 60 % de la totalitat del deute, la qual cosa equival a "suprimir tots els deutes de guerra", no reclamant més que els de la post-guerra.

"Nosaltres — diuen els Estats Units — no ens volem mostrar ni tirànics ni avars; però sostenim que obligacions justament

contractades, han d'ésser honorablement pagades."

Nosaltres no creiem gaire en aquestes honorabilitats. La màxima honorabilitat correspon al més fort. Però ara no és tracta d'això. La tragèdia, la veritable tragèdia és que França, tot i haver guanyat la guerra, no ha guanyat res, sinó que ha perdut molt.

Vet aquí la tragèdia. Vet aquí la lliçó, la gran lliçó de la guerra.

La guerra ja no és cap negoci. Ni per a aquells que la guanyan.

Notes marginals

EN les eleccions finlandeses, el partit socialista ha obtingut la majoria relativa, amb 69 diputats. A més d'això, el parlament finlandès serà el parlament d'Europa en el qual els comunistes tindran un nombre més gran de diputats. Aquest nombre arriba a 23.

UN celebre panegirista del feixisme, definint el nou règim i les noves tendèn-

cies del governament italià, ha declarat que "l'Estat absorbia el poble."

HERRIOT, el conegut polític radical francès, ha publicat una "Vida de Beethoven", i encara que les aficions musicals del seu autor no són cap secret per ningú, el llibre ha sorprès molta gent.

Aquesta "Vida de Beethoven" acaba glossant càlidament la cèlebre fórmula de Conrad, que parla de l'admirable "solidaritat de l'art, que uneix la solitud d'innombrables cors."

ELS pobles sans — diu Rousseau en el "Contracte Social" — senten la vergonya de posar un home damunt les lleis."

SANT POL DE MAR.

AQUEST hivern, quin hivern! Els pescadors setmanes i setmanes senceres sense comptar, com vulgarment diuen. Els terrassans amb perill de perdre els sembrats, i a la fi entre els perduts i salvats, pocs diners. Aquest hivern hem vist que un paleta, un jardiner i un llaurer adornaven la part exterior dels nínxols del Cementeri. Les obres d'"embelliment" de la nostra petita ciutat del silenci, ja foren anunciades als que assisteixen a les misses dels diumenges des de la trona, s'hi avisava que s'arreglarien tots els nínxols, fins els particulars, havent de pagar cadascú el seu. Si hi hagué cap reclamació, no ho sabem, però el cert és que molts es queixaren, i ara ens trobem que a la fulla Parroquial el senyor Ecònom publica l'estat econòmic de les susdites obres. Puja unes quantes centes pessetes les sortides entre les factures pagades als operaris més amunt esmentats, per poques d'entrades.

El senyor Ecònom es queixa, més ben dit, que demana que es pagui la factura individual el més prompte possible. I pensar que a molts els molesten les goteres per no poder pagar el paleta!

Nosaltres trobem que, ben administrat, podria anar bé, car sabem que, per desgràcia, hi ha qui té molts diners i qui en té molts pocs.

JAVIGI

BLANES

JAS'acosta novament la festa major. Per aquest motiu, tot el poble està enfeinat.

Els grans, els caps de casa, atipant amb gran goig els pollastres i altra aviram, perquè s'engreixin, perquè puguin amb tota veu parlar-ne i millor assaborir-los. Els joves, deixant una mica de banda allò de la guitza i el cop de puny, els preocupa, l'exòtic model de vestit que més ridícul o d'actualitat sigui.

I per últim, les joves, aquestes pobres víctimes, màrtirs i esclaves de la Societat, que, després del quotidià treball, després de deixar la vista a les fàbriques, o altres feines per l'estil, els veuen corrent d'un lloc a l'altre, en cerca de figurins, de robes, lluent, atraients. Després, a fi d'estalviar, roben hores i més hores de descans al cos, per fer-se el vestit. I total, per què? per res; per lluir, per excitar la curiositat dels altres; per provar si amb el vestit, arriben a veure realitzades llurs il·lusions. Oh, i com n'és d'equivocada aquesta manera de procedir! Els primers, després de matar aquests pobres animalets, es maten a poc a poc i inconscientment, ells mateixos.

I els segons, esclavitzant-se el cos, i aventposant a la formosor espiritual la vanitat externa, contribueixen al seu suïcidi físic i moral, i preparen tristos desenllaços.

Això és ço que m'ha fet escriure. A fi de dir als primers, que no ensenyin als menors aquests actes, i als segons, que en comptes de procurar-se vestits i empolainar-se per anar a l'envelat, en cerca de companya o de company, procurin adornar i enriquir el seu esperit, per a exemple dels petits.

Els vestits es desllueixen, s'arruguen i fan fàstic, molt aviat; per tant, allò que hagin conquistat o enganyat, quedarà també "perdut", tard o d'hora.

Mentrestant, que la lluentor, la riquesa, la formosor de l'esperit, no enganya, no decau, no es perd mai.

JULI PONS.

Sandino

SANDINO, l'heroi de la llibertat, l'enemic més formidable de l'imperialisme yanqui, s'ha vist obligat a abandonar Nicaragua i cercar refugi a Mèxic.

Llegim que, acompanyat del seu estat major, ha arribat a la ciutat de Yucatan, on ha estat rebut amb un entusiasme delirant. Això, aquesta rebuda a Sandino, honora a Mèxic. Mèxic, avui com avui, és la veritable Llibertat il·luminant el món.

La caricatura a l'Estranger

Marasme.

"Ruy Blas", París.

La dona: —Tan sols una paraula més, i sóc la teva vídua.

"Sondagsnisse", Stockolm.

CURA FILANTROPICA

—Doctor, el meu marit parla de nit; què de fer?

—Provi de deixar-lo parlar de dia.

"Travasso delle idee", Roma.

DIBUIXOS D'ORTEGO

Del segle passat

Entrar de cap.

Anar de capa caiguda.

Desfent-se el cervell.

Llençar la casa per la finestra.

Un estrip per un des-cosit.

Pedrada en ull d'apotecari.

ELS barcelonins cada dia en sabem menys. El nostre Ajuntament, vinga canviar noms de carrers, i nosaltres cada dia més desorientats i cada dia menys "urbanos" per ensenyar-nos-els.

EL batlle de Buenos Aires ha imposat una multa de 500 pesos al cantant Kaipura per haver intercalat dues paraules castellanes a la partitura que cantava.
Vaja! Bona manera de propagar l'idioma!

AL rei de Bèlgica, mentre es banyava, li varen pendre el rellotge i la cartera.
Potser algú que voldria tenir un record seu. Dos dies després fou detingut el lladregot.
Ara, el que hauria de fer el rei, fóra regalar-li un altre rellotge perquè anés a l'hora.

HAN pescat una anguila que s'havia empa-sat 53 diamants, el valor dels quals és de sis milions de francs.
Quina manera de sortir pescadors d'anguiles!
Ara tothom voldrà anguiles!

DE 1919 fins a la data, han anat a fons 22 submarins; total de víctimes, 620.
Ens dolen les vides de les víctimes.
El que no ens dol gens són els aparells.
La naturalesa ja se'n cuida de fer el desar-mament; encara que paulatinament.

ANGlaterra, en fer un simulacre d'incendi a benefici d'un hospital, s'ha convertit en una tragèdia.
Hi van haver dotze morts.
Sempre ho hem dit: és perillós jugar amb el foc.

LEGIM als diaris: La qüestió del desar-mament està damunt del tapet.
Tot el que no sigui estar a la pràctica, no ens convenc.

A Budapest, un advocat reclama 6.000 francs, per haver escrit diversos discursos per un diputat que després els pronunciava a la Cam-bra.
Sembla que eren diversos, els diputats que feien el mateix.
La cultura sols s'adquireix llegint llibres.
Quants obrers ho farien millor que alguns diputats.

EL ministre de Justícia del Reich ha decla-rat que la pena de mort ha quedat supri-mida en el nou Codi penal alemany, car ja no sembla necessària per a la seguretat de la Na-ció.
Cal aplaudir, una vegada més, Alemanya: la pena de mort repugna a la consciència del món civilitzat.

L aeroplà "Angaleno", el qual s'aprovisiona en l'aire, ha volat més de deu dies se-guits.
Es allò que diuen: més pesats que l'aire. I bé pot dir-se ja ha batut el rècord de tota me-na de volatils.

EL govern ha manifestat a la Cambra dels Comuns que havia decidit refusar a Trotski l'autorització demanada per venir a Angla-terra.

Una decisió que haurà decebut els liberals de tot arreu.

EL nou projecte de tarifes duaneres de Nord-amèrica ha suscitat una veritable tempestat de protestes.

Es la nova guerra ja prevista, la nova guerra amb tota la seva ferocitat: la guerra comercial.

MUSSOLINI ha declarat que les generacions joves han d'educar-se de conformitat amb la disciplina feixista, això és, guerrera. Amb aquest motiu, l'òrgan del Vaticà ha resuscitat la qüestió de l'educació de la joventut.
...Entre l'espasa i la paret. Pobre joventut!

EL nou govern japonès ha fet pública la seva simpatia a les reivindicacions xineses.
Es una simpatia que l'honora.

EL senyor Mussolini ha decidit fundar una copa i diversos premis en metàl·lic que se-ran concedits a la població que durant l'any ba-ti el rècord de naixements.
No trobeu inefable aquest ardor de tot un poble, lliurat a la dolça tasca de fer criatures?

EL Duce tindrà aviat un nou fill.
Es veu que s'afanya per donar l'exemple.

UNES dames de San Sebastian han pro-posat molt seriosament, a les autoritats

d'aquelles platges de moda, l'ús obligatori d'un vestit de bany adecentat i uniformat.

No en sé res; però m'hi jugo un peix—un peix del Cantàbric que deuen ésser molt llet-ges aqueixes bones senyores.

EN Fleta ha anunciat, a so de bombo i pla-tets que se'n va a cantar a la Xina.

Creu que allà hi podrà fer un paquet de més d'un milió de pessetes.

El tenor dels públics decadents fa molt san-tament de provar de ensarronar el país dels xi-nesos.

Es l'única manera que a les guixetes s'hi ve-gin encara "cues".

No gaires, per això; perquè s'han civilitzat, i molts d'ells ja no en porten.

MOLTS pobles de la nostra rodalia es con-dolen que enguany no hi pugen tants bar-

celonins a estiuajar, a deixar-hi els duros a canvi de colomins.

Naturalment. El bon barceloní compta, i ne vol sortir-se del pressupost de despeses.

I a l'hora de triar entre passar la canícula a la Tarumba o a Montjuic, es decideix per la famosa muntanya engalanada.

MES de cinquanta-mil persones hi ha actual-ment, a Buenos Aires, atacades de la "grip-pe".

Si això dura, serà cas de pensar a canviar-li el nom a la bella i pomposa capital argentina.
O posar-li, senzillament, un "ex" al davant.

ITALIA s'han instituït diferents i importants premis en metàl·lic per als pobles que ha-gin comptat amb més naixements durant un any.

I les criaturetes dels pobres, si després pa-teixen gana, què
Tant-se-vall!... Les mantindrà el Duce.

TOT just acaba la celebració d'un concurs de bellesa, ja se'n comença a organitzar un altre.

Ara mateix, a Madrid, ja han nomenat la Reina d'aquest estiu, que, segons sembla, és molt maca, té 18 anys i es diu Candela.

"Ai Candela, Candelela,
bon llumet per anà al llit".

que ens canta la cançó
Es diu Candela, però ja veuran com, segons els vells xarucs del trust de la premsa gràfica "cada ull seu serà un arc voltaic".

NO ens perdrem pas per difusionistes.
Es veu que, tanmateix, el famós projecte de la nova Constitució serà traduït—(per qui, per l'ex-ministre Salvatella?)—a cinc idiomes: francès, alemany, anglès, italià i portuguès.
I al xinès, no?

Hom creia, precisament, que els xinesos eren els més interessats a copsar-ne l'entrellat.

LE Temps", de París, opina sobre el pro-jecte de la Constitució espanyola:
Ara fa uns dies, un ex-redactor de dit dia-ri l'ha desemmascarat dient que estava subven-cionat per nacions estrangeres.

Opinions de diaris com aquests no en fem pas cap cas, no ens mereixen cap crèdit.

El marit: —Mira si t'estimo, que, si vols, ani-rem en avió a Anglaterra.